

ΑΙΘΟΥΣΑ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ ΠΑΛΙΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΗΡΥΚΟΥ

Ο Δήμος Ικαρίας διοργανώνει - στην ανακαινισμένη αίθουσα εκδηλώσεων του Παλιού δημαρχείου στον Άγιο Κήρυκο- για πρώτη φορά χειμερινές κινηματογραφικές προβολές (κάθε Παρασκευή & Δευτέρα) πάντα με ελεύθερη είσοδο για όλους
Παρασκευή 25 Ιανουαρίου 2019 - Ώρα Έναρξης 20:00

Χιλιανή ταινία 2004. **Σκηνοθεσία:** Αντρές Γουντ **Πρωταγωνιστούν:** Ματίας Κερ, Αριέλ Ματελούνα, Μανουέλα Μαρτέλι.

Υπόθεση: Βρισκόμαστε στο Σαντιάγο της Χιλής το 1973, λίγο πριν ο δικτάτορας Augusto Pinochet καταλάβει την εξουσία. Ο Pedro Machuca είναι ένα φτωχό αγόρι που χάρη σε ένα «κοινωνικό πείραμα», βρίσκεται (με υποτροφία) στο ιδιωτικό σχολείο 'st. Patrick's English School. Στην τάξη του θα συναντήσει τον ντροπαλό Gonzalo, που προέρχεται από μια πλούσια οικογένεια και με τον οποίο γρήγορα θα γίνει φίλος, παρότι οι νταήδες του σχολείου έχουν άλλη άποψη.

Ο Gonzalo γοητεύεται από την επαφή με τον κόσμο του Pedro, μακριά από τον προστατευτισμό της οικογένειάς του. Στην παρέα των δύο αγοριών θα προστεθεί η τσαχπίνα γειτόνισσα του Pedro, Silvana, την οποία θα διεκδικήσουν με το ίδιο ενδιαφέρον. Όσο όμως τα πολιτικά πάθη εντείνονται, οι δύο φίλοι συνειδητοποιούν το χάσμα που τους χωρίζει σε «ταξικό» επίπεδο. Το πραξικόπημα της 11ης Σεπτεμβρίου θα βάλει τελικά τις σχέσεις των τριών σε δοκιμασία.

Κινηματογραφικές προβολές με ελεύθερη είσοδο για όλους

MACHUCA

Οι κορυφαίες στιγμές της ιστορίας σηματοδοτούν βαθιά τον καθένα μας. Ανάλογα με τις εμπειρίες μας, τις γνώσεις μας, την ιδεολογία μας και την ταξική μας θέση, αυτό το «σημάδεμα» καταγράφεται - και επιδρά - με αυτόν ή τον άλλον τρόπο επάνω μας.

Το αμερικανοκίνητο πραξικόπημα του Πινοτσέτ, στη Χιλή, στις 11 Σεπτέμβρη του 1973, βρίσκει τον Αντρές Γουντ σε ηλικία μόλις 8 χρόνων. Τριάντα χρόνια αργότερα, μεταφέρει τις εικόνες εκείνων των ημερών, στον κινηματογράφο.

Ο Χιλιανός σκηνοθέτης προσπαθεί να μείνει πιστός σε εκείνες τις εικόνες, όπως τις συλλάμβανε το παιδικό (τότε) μυαλό του. Προσπαθεί να μας δείξει τη Χιλή εκείνων των γεγονότων, όπως τα κατέγραφε και τα καταλάβαινε το παιδικό (τότε) μυαλό του.

Αυτό που ίσως περνά απαρατήρητο είναι η προσπάθεια του Wood να μην παγιδευτεί στην παρουσίαση των καταστάσεων με χρήση κλισέ και εύκολων χαρακτηρισμών, παραμένοντας (κατά το δυνατόν) αντικειμενικός.

Για όσα αφορούν στο συναίσθημα η μεταφορά είναι πετυχημένη. Για όσα, όμως, αφορούν στην πολιτική η καταγραφή είναι αμήχανη..... Η δικαιολογία, που μπορεί να προβάλλει ο καθένας, ότι επειδή η καταγραφή γίνεται μέσα από τα παιδικά μάτια, δεν μπορεί παρά να είναι «απλοϊκή», δεν είναι ικανή να δικαιολογήσει το διάχυτο «χριστιανισμό» της ταινίας. **Στη Χιλή συνέβη μια φοβερή τραγωδία.** Ο «όγκος» εκείνης της τραγωδίας, στα παιδικά μυαλά, που δεν μπορούν να δώσουν «λογικές» εξηγήσεις, φουσκώνει και αναστατώνει. Ο Γουντ, γίνεται φανερό, δε θέλησε να μεταφέρει στον κινηματογράφο ολόκληρη την τραγωδία της πατρίδας του. Μετέφερε μόνον τα «εξωτερικά» στοιχεία της. Εκείνα, τελικά, που δεν ζύνουν πληγές.

Η ταινία έκανε σημαντική εισπρακτική πορεία στη Χιλή, αφήνοντας παράλληλα θετικές εντυπώσεις στα διεθνή φεστιβάλ όπου προβλήθηκε. Αποτελεί μάλιστα ένα πρώτης τάξης μάθημα για τους εγχώριους κινηματογραφιστές και τον τετριμμένο τρόπο που προσεγγίζουν τα «κλασικά» θεματικά μοτίβα για τον Ελληνικό εμφύλιο και τη χούντα των συνταγματαρχών.

Σύμφωνα με τον **Πατρίτσιο Γκουσμάν** (δημιουργό του ντοκιμαντέρ «*Salvador Allende*»): «Δεν πρόκειται για ντοκιμαντέρ αλλά κάνει μια πολύ καλή σκιαγράφηση της κατάστασης της εποχής του Αλιέντε. Η ταινία είχε τέτοια επιτυχία όσο καμία άλλη στη Χιλή και οι περισσότεροι θεατές ήταν νέοι. Αυτό δείχνει ότι υπάρχει μέσα τους η ανάγκη να μάθουν».